

man ikke kan ved nogen anden Bessatningsmaade. Med Hensyn til de Betragtninger, som den ærede Rigsdagsmænd gjorde gjældende, vil jeg tage hans egne Ord til Vidnesbyrd imod ham. Han hentydede til, at Arbeidsmanden her i Kjøbenhavn maatte betale deres Band (Berg: Nei); de fik ikke Bandet gratis, sagde han (Berg: Det er rimeligt!). Ja, og han anførte dette som et nyt Exempel paa, hvor ugunstig de ere stillede, og da jeg gjorde ham opmærksom paa, at der skulde ogsaa Band til Raffen, erklærede han, at dette var saa meget mere til Bestyrkelse for hans Paastand. Det ærede Medlem vil altsaa have, at naar en af de Folk, som ere særlig Gjenstand for hans Undest, fjerner sig fra Rilden, saa skulde de, der ikke ere Gjenstand for hans Undest, bære Bandet til dem. Dette er hans Opfattelse af Retfærdigheden! De, der ikke ere hans Benner, skulle søde dem eller bære Band til dem, der ere hans Benner. Denne Opfattelse af Retfærdigheden har jeg ikke saa lidt imod; jeg vil have, at Alle, enten de ere Benner eller Ubenner, skulle være ens stillede, og det kan man opnaa gennem den indirekte Bessatning, men det er man ikke i Stand til gennem den direkte.

Tanber: Det sidste Foredrag, vi hørte, kunde give Anledning til mange Betragtninger, og da nærmest til den, at det ærede Medlem, naar han antog, at den nævnte Art Paastande bleve fremsførte i agitatorisk Hensigt, vistnok ved sin Tale ingenlunde var fri for det Samme. I Øvrigt skal jeg lige saa lidt i Dag som i Gaar indlade mig nærmere paa det ærede Medlems Bemærkninger; thi jeg tror, at hans Paastande ere temmelig enestaaende her i Thinget, og det turde derfor vistnok være overflødig at gaa ind paa at vise, at der ikke ved den direkte Bessatning tilsigtes nogen Begunstigelse af den ene Samfundsklasse lige over for den anden. Først og fremmest føler jeg mig opfordret til at gjøre nogle Bemærkninger over for den høitærede Finantsminister angaaende, hvad han i Gaar anførte med Hensyn til Guldmyntfodens Indførelse her i Landet. Den ærede Minister bemærkede, at Overgangen til Guldmyntfoden var sket med saadan politisk Omsigt, at man derved havde undgaet mange af de Vanskeligheder, hvormed man havde havt at kæmpe i Tydskland. Jeg skal hertil bemærke, at Overgangen til Guldmyntfoden ikke endnu er sket her i Landet og heller ikke vil være sket den 1ste Januar 1875. Den vil ikke være sket, før Guldmyntfoden er bleven gjort til det eneste lovlige Betalingsmiddel her i Landet, og den ærede Minister har aldeles uret i at sige, hvad jeg tror, han sagde, at vi fra det Dieblisk af, da Guldmyntfoden er erklæret for lovlige Betaling, kun have Guldmyntfoden, idet Sølvvet da vil være Skillemynt. Nei, det omhandlede Dieblisk vil ikke indtræde, før Sølvvet ophører at være lovlige Betalingsmiddel, og Guldet bliver det

eneste lovlige Betalingsmiddel. Indtil den Tid vedblive vore Specier, Dalere og Halvdalere at være lovlige Betalingsmiddel, og indtil den Tid ville vi være udsatte for, at Ulandet vil staa sig ved at opkjøbe vore Guldpenge og at levere Sølvpenge og Sølvbarrer derfor. Saa længe Sølv er lovlige Betalingsmiddel i Danmark, er Nationalbanken nemlig forpligtet til at modtage Sølvbarrer i det Omfang, som bydes den, til Betaling, og dette har ikke nogen ringe Betydning, fordi der er en Forskjel af omtrent 3 pCt. i Værdien af det samme Betsøb i Guld og Sølv. Jeg tror, at vi allerede have begyndt at lide et Tab i den Retning, og hvad den ærede Minister anførte, har ikke kunnet bringe mig til at tro, at det ikke er saaledes; men under alle Omstændigheder maa vi være beredte paa, at vi, dersom Tidspunktet for Forandringen fuldstændige Sværfsættelse udslydes, ville vedblive at lide saadant Tab i større og større Maal, lige indtil Guld bliver det eneste lovlige Betalingsmiddel i Landet. Derfor tillader jeg mig at opfordre den ærede Minister til hurtigst muligt at fastsætte, at Guld skal være det eneste lovlige Betalingsmiddel. Jeg vilde ønske, at den ærede Regjering allerede havde gjort det den 1ste Juli d. N. Jeg tror, at den uden Fare kunde have gjort det; og den havde Opfordring til at gjøre det deri, at det store Fald i Sølvpriserne allerede den Gang havde begyndt at ytre sig. Den Gang havde vi imidlertid ikke nogen Regjering, og navnlig havde vi jo ikke paa den Tid nogen Finantsminister, men den 1ste Oktober havde vi en Finantsminister, og jeg maa tilstaa, at jeg vilde have anset det for et særdeles Bevis paa Finantsministerens Dygtighed, dersom han under saadanne Forhold havde grebet Dieblisk og hurtig havde søgt at gennemføre denne Foranstaltning. Naar dette nu ikke er sket, vil jeg opfordre den ærede Minister til at gjøre det til den 1ste Januar 1875, med den Frist, som Loven foreskriver, saaledes at Forandringen kan træde i Kraft den 1ste Juli 1875. Der er en Indvending, som mulig kunde gjøres derimod, nemlig den, at vi til den Tid maasse ikke ville have et tilstrækkeligt Antal af den større Skillemynt udmyntet; men denne Indvending falder bort af den Grund, at de nuværende Hovedmynter ville kunne bruges som Skillemynt, thi fra det Dieblisk af, at Forandringen bliver indført, saaledes at Guld bliver det eneste lovlige Betalingsmiddel i Danmark, vil vor nuværende Hovedmynt kun være Skillemynt, og den vil have en 3 pCt. ringere Værdi end Guldmynt. Derfor er der heller ikke nogen Fare ved at vente indtil f. Ex. Sverig kan komme med. Det var ønskeligt, om man kunde foretage Forandringen samtidig med og i Overensstemmelse med Sverig, men der er ingen streng Nødvendighed derfor. Lige saa lidt som vi, naar vi strax gennemføre denne Foranstaltning, ville være nøbte til at have udmyntet et tilstrække-